

[Brodthagen.]

Nu har man ganske vist sagt, at denne forespørgsel ikke er rettet mod personer, men det er den jo, for man har alligevel nævnt visse personer. For at man ikke skal tro, at jeg synger med på det, vil jeg gerne sige, at for mange år siden var der en revy-melodi i København, der havde et omkvæd, der hed: „Det er ikke manden, det er den anden“. Hvis de ærede forespørgere holder sig til „manden“, holder jeg mig til „den anden“, og „den anden“ er i dette tilfælde systemet. Det er det, vi i udvalget lige siden regnskabsåret 1952-53 har arbejdet på, og vi har diskuteret i fordragelighed med revisionsdepartementet og den højtærede justitsminister, hvordan vi skulle kunne få det ind i en fornuftig bane. Det vil vi fortsætte med i år. Denne sag slutter ikke med denne forespørgsel; sagen går igennem de naturlige kanaler, den går igennem udvalget, og når udvalgets betænkning foreligger, kan vi diskutere sagen igen.

Ninn-Hansen: Den højtærede justitsministers redegørelse var en besvarelse både af de generelle spørgsmål vedrørende politikassernes administration og de specielle spørgsmål, der knytter sig til den særlige anvendelse af disse kassers midler, og som har givet anledning til denne forespørgsel. Ligesom den højtærede justitsminister vil også jeg gerne takke det ærede medlem hr. Thisted Knudsen for initiativet, og jeg gør det med samme oprigtighed, som det skete fra den højtærede ministers side.

Jeg synes, det meget kraftigt blev understreget af det ærede medlem hr. Brodthagen, at det er på tide, at det høje ting får lejlighed til at tage stilling til det besynderlige kassesystem, vi her har. Når man igennem 8 år har ment, at ordningen var urimelig, så kan man vel også sige, at det allerede har været nogle år for længe, at man har opretholdt denne ordning. Må jeg sige til det ærede medlem hr. Brodthagen, at jeg er også bekendt med, at hovedrevisoratet har beskæftiget sig med sagen tidligere. Det stod i statsrevisorernes betænkning over statsregnskabet for 1952-53, men så vidt jeg ved, kom denne betænkning først til folketingets kendskab i 1954, og på det tidspunkt pyntede venstre i hvert fald ikke justitsministeriet mere, så det kan i hvert fald ikke være det, der er grunden til, at man

ikke dengang fik en nærmere drøftelse; men jeg skal i øvrigt give det ærede medlem ganske ret i, at det har været drøftet tidligere, og derfor er der også grund til at tage fat på det principielle i sagen.

Jeg skal helt afholde mig fra at karakterisere justitsministerens redegørelse vedrørende politikassernes fortsatte opretholdelse. Jeg fandt nemlig ikke et eneste argument, der kan begrunde deres bevarelse. Det er dog et besynderligt system at fordele bøder mellem statskassen og politikasserne med $\frac{3}{4}$ det ene sted og $\frac{1}{4}$ det andet sted. Hvorfor skal hele beløbet dog ikke gå ind i statskassen? En fordeling i forskellige æsker må give en besværlig og omstændelig administration. De udgifter, der i dag afholdes af politikasserne, må vel også kunne udbetales af statskassen, forudsat at de bevillende myndigheder accepterer udgifterne; og afholdes der i dag udgifter, som de bevillende myndigheder ikke i givet fald ville tiltræde? Lad os dog få normale og kontrollable tilstande indført, også i justitsministeriet.

Det fremgår, som det er nævnt, af statsrevisionens betænkning over statsregnskabet for finansåret 1959-60, at den højtærede justitsminister agter at nedsætte det af de tidligere ordførere omtalte udvalg. Hvorfor dog gå denne omvej? Hvis der ikke er behov for politikasserne, må de dog kunne ophæves uden lange udvalgsovervejelser, efter at vi gennem 8 år har hørt på det ærede medlem hr. Brodthagens og andres kritik. Det er jo heller ikke justitsministeren ubekendt, at der tit har været fremført fra anden side store betænkeligheder angående politikassernes administration, og det må forekomme os uforståeligt, når vi nu på grundlag af denne forespørgsel gennemgår sagen, at disse indvendinger bliver afvist af justitsministeriet.

Så vidt jeg ved, var det i 1951, at politikassen for København blev oprettet. (*Justitsministeren* [Hans Hækkerup]: Det er ikke rigtigt!). Javel, jeg sagde også: så vidt jeg ved. Den højtærede justitsminister ved noget bedre; det kan vi vende tilbage til. Den højtærede minister behøver da ikke at blive så vred, vi har alle adgang til at udtale os yderligere. (*Justitsministeren* [Hans Hækkerup]: Men årstallet er jo nævnt af det ærede medlem hr. Thisted Knudsen!). Det